

[Hans Lund.]

jeg gerne være med til at gøre det, men hvorfor skal det ske over skattelovgivningen? Lad os dog gøre op, hvad der skal støttes, hvad der skal bevares af den slags, og lad os så betale direkte, f. eks. over kulturministeriets konto.

Jeg kunne også godt her have lyst til lige at føje til, at det er jo et spørgsmål, om ikke man freder lovlig meget. Jeg har i hvert fald set eksempler på fredede ejendomme, som jeg ville sætte et meget stort spørgsmålstegn ved med hensyn til kulturel værdi.

Finansministeren har allerede bebudet, at der er forslag til ændringer på vej fra ministerens side, og når man nu i bemærkningerne her har sagt, at man ønsker en virkelig dybtgående drøftelse af vort skattesystem — jeg tillader mig at opfatte de bemærkninger, der er anført, på den måde — så vil jeg i hvert fald på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilsagn om, at vi vil gerne være med til en virkelig dybtgående drøftelse. Vi vil gerne være med til reformer, men det skal være reformer, som forenkler, og som er med til at ligestille borgerne i skattemæssig henseende.

Jens Foged: Da mit partis ordfører, hr. Enggaard, er forhindret i at være til stede, skal jeg knytte nogle få bemærkninger til lovforslaget. Dette lovforslag fra de konservative har de to formål, som der er angivet. Ja, der er egentlig tre, for som det netop blev sagt af hr. Hans Lund, vedrører forslaget også de fredede huse. Lad mig sige med det samme, at vi har sympati for, at de fredede huse får en bedre placering. Det er ganske givet, at det er en belastning i mange tilfælde, når man har disse fredede huse, og selv om det kan lyde meget besnærende, som hr. Hans Lund nu siger, at det problem kan man løse gennem en anden lov, eventuelt ved tilskudsordninger, så finder jeg det alligevel rimeligere, at de, der har husene og bevarer dem og koster noget på at bevare dem, selv sætter pengene i det, men at de har en fradragsret for udgifterne, fordi også vi andre ønsker, at husene skal bevares. Det er jo et krav, der stilles fra det offentlige side. Lad mig derfor sige med det samme, at dette punkt finder vi er værd at få nøje belyst — også nogenlunde i den retning, som forslaget foreskriver:

Med hensyn til de andre elementer i lovforslaget er der for det første tale om, at man vil ligestille parcelhusene og ejerlejlighederne. Her drejer det sig specielt om standardfradragene, der jo skal svare til vedligeholdelseskostningerne. Man ønsker at undgå en beskatning på den måde. Vi kan fra venstres side ikke se, at der egentlig bør være nogen særlig forskel imellem ejerlejligheder og parcelhuse. Vi mener, at det er to boligformer, som har stor interesse for vore borgere. De har vel næsten så stor interesse, at man fra socialdemokratiet synes, at det er for meget, og jeg frygter sådan set, at de forslag, der bebudes, går ud på at fratage ejerne af såvel ejerlejligheder som parcelhuse nogle af deres rettigheder — rettigheder, som de eventuelt har troet på at de havde både 20 og 30 og 40 år frem i tiden. De toner, der lyder på dette område, giver ikke mig nogen særlig tryghed.

Jeg tror, det rigtigste, vi kan gøre på dette område, for at vor boligsituation i dette land kan blive opretholdt og endnu bedre, det er, at vi giver ejerlejligheder og parcelhuse en sådan status i skattelovgivningen, at befolkningen virkelig mener, at det har et sigte. Det er almindeligvis ungdommen, der starter på disse måder. De arbejder sig igennem, ofte med store afsavn, ved renter og afdrag — afsavn, som de, der bor på anden måde, ikke har, et afsavn, der er medvirkende til opsparing i vort samfund, et afsavn, som de naturligvis ikke skal straffes for, når de kommer længere frem i tilværelsen og der eventuelt bliver overskud på deres lejligheder. Vi mener derfor, at disse problemer bør behandles seriøst, og at den bedste boligform, som vi kan finde frem til, må det også være folketingets opgave at finde frem til.

Med hensyn til de konservatives forslag om det såkaldte overskud på ejendomsskemaet, hvor man efter forslaget ønsker at fritage indtil 4.000 kr. for indkomstbeskatning, erkender vi, at der kan være et problem, som jeg før sagde, for mennesker, der har siddet i et hus i en årrække og har afdraget; de er nu blevet ældre og må ofte klare sig med lavere indkomster end tidligere. Der kan også være andre grupper med lavere indkomst, og for disse folk foreligger der et problem, når de på den måde får lejeværdien lagt til deres indkomst. I konse-